

KOMMUNISTISK POLITIK

Op mod 3000 fulgte Jens Galschiøts i genbegravelsen af H.C. Andersen i Odense havn. Foto www.aidoh.dk

LAD EVENTYRET LEVE!

Nr. 20

15. årg.

2011

14. september

28. oktober

Støttepris 20 kr.

Tema: Enhed mod blårød politik

Klima i dødvande s. 2 • Nedskæringer og brudte valgløfter s. 3 •
Regeringsgrundlaget og 'rød' blok s. 4 • Igen pisk til de unge s. 7 •
Protestdag: Ægte demokrati NU! s. 9 • Stop udstødningen s. 10 •
Skoleret s. 11 • Occupy Wall Street: Zucotti Park s. 12 •
EU's største krise: Danmark med s. 14 • Palæstinas rettigheder s. 16 •
Genopretningen af kapitalismen i Sovjetunionen 1953-1990 s. 18 •
Debat s. 22 • I menneskenes land s. 23 • Enhed mod blårøde s. 24

Klima i dødvande

KOMMUNISTISK POLITIK

To år er der gået siden København var vært for FN's årlige klimatopmøde i december 2009. Begivenheden huskes nu mest for den danske politistats amokløb på unge aktivister fra det meste af verden. Men Politistat.dk arbejder videre: Nu har en særlig forskningsenhed i Københavns politi undersøgt 178 fredelige demonstranternes fortid og facebookvenner før COP15 med henblik på at få annulleret en byretsdom for, at de blev uberettiget masseanholdt og skulle have erstatning. Det kan kun karakteriseres som politistatsmetoder. Lømmepakken eksisterer stadig, og politiets reaktionære angreb på ytringsfriheden og demonstrationsretten forstærkes.

Selve topmødet i København endte i nærmest totalt sammenbrud. Der er heller ikke nu grundlag for forhåbninger til imperialisters såkaldt grønne dagsorden, hvis hovednummer er CO₂-kvoter, der består af varm luft i helt bogstavelig forstand.

De mest forurenende lande mener, at handel med udledning af røg fra afbrænding af fossile brændsler (naturgas, kul, olie og benzin) vil betyde en reduktion af forureningen. I virkeligheden er det et system beregnet til at få kontrol over retten til selve afbrændingen. Handelen betyder ikke andet, end at de rigeste lande sikrer sig retten til naturressourcerne.

Selve CO₂-kvotesystemet er ikke mindst EU landenes pris for at gå med til en forpligtende aftale i FN-regi om at reducere forbruget af fossile brændsler. Den eksisterende aftale om international handel med kvoter udløber i 2012. Efter EU's mening er det ved at være sidste chance, hvis der skal indgås en ny aftale i regi af de årlige FN-klimatopmøder. Det næste – COP 17 – bliver afholdt i Durban, Sydafrika, fra den 28. november til 9. december.

Statsminister Helle Thorning-Schmidt var den 11. oktober vært for og en hovedtaler på klimakonferencen Global Green Growth Forum (3GF) i København, hvor 200 globale 'topledere' skulle finde ud af, hvordan det offentlige og private sammen kan skabe 'grøn vækst'. Konferencen skulle give ideer til COP17. Blandt deltagerne var FN's generalsekretær Ban Ki-moon, som er strandet på klimaaftalerne, der reelt er FN's største internationale 'ansvarsområde'. EU modsætter sig en ny aftale, hvis ikke også USA og Kina som de

største forurenere kan skrive under. På overfladen et plausibelt argument, men i virkeligheden EU's forsøg på at presse udviklingslandene til at gå med på en aftale, der er så lidt forpligtende for de industrialiserede lande som muligt.

Fra det alternative klimatopmøde, som også forberedes, har man i stedet den tilgang, at det handler om at vedtage en retfærdig klimaaftale – og den kan de rige lande så blive presset til at slutte sig til af en aktiv massebevægelse. Men næsten alle de fattige landes regeringer er underlagt den imperialistiske dagsorden og bundet i handelsaftaler og gældsforpligtigelser. De har lagt sig på en linje for at få så god compensation som muligt for de igangværende klimaforandringer. Ingen taler mere om at undgå klimakatastrofen, men kun om at begrænse skaderne.

Den officielle målsætning for FN's klimatopmøder er at indgå en aftale, der vil begrænse temperaturstigningen som følge af forurening til to grader – altså at acceptere klimaforandringerne, der på nuværende tidspunkt stadig er uoverskuelige. De seneste rapporter taler f.eks. om risiko for, at havenes fauna vil gå kraftigt tilbage, fordi dyrelivet ikke kan nå at omsætte den mængde CO₂, der opløses i havet. Det vil igen føre til forsurening og dermed vanskeligheder for koralrev og skaldyr og dermed for hele fødekæden og habitater.

Fordi industrilandene – der er øverst i fødekæden – har forurenet havene i almindelighed og overfisket i særdeleshed, har de allerede medvirket til at tynde ud i arter og liv. Klimaændringerne kan være dødsstødet. FN's proces er kun blevet til forhandlinger om penge og kontrol over ressourcerne og retten til fortsat at forurene.

Men alle ved, at en økonomisk politik, der anerkender de bredere økonomiske, sociale og miljømæssige fordele ved vedvarende energi, herunder deres potentiale for at reducere luftforureningen og forbedre folkesundheden, til gengæld er afgørende for at sikre en hurtig overgang til det fossilfrit samfund.

Den politik kommer fra massekampen og ikke fra regeringskorridorerne, toplederkonferencer eller COP-møderne.

Redaktionen 11. oktober 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 375 kr.

År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner

1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 21.10.11

Nyliberale nedskæringer og brudte valgløfter

Under valgkampen erklærede Helle Thorning, at danskerne ikke skulle betale kriseregningen to gange. VKO's tilbagetrækningsreform skulle skrottes og danskerne skulle arbejde længere. Efter valget lyder der helt andre toner. VKO's efterlønsslagtning og pensionsalderforhøjelser gennemføres – og danskerne skal alligevel arbejde mere!

Lige siden S-SF fremlagde deres nu stærkt ramponerede 'Fair løsning' med et hovedpunkt om, at danskerne skal arbejde 12 minutter længere om dagen (en time mere om ugen), har Kommunistisk Politik/kpnet understreget risikoen for, at både VKO's efterlønsslagtning og længere arbejdstid ville blive en realitet.

Det skete senest under valgkampen, da vi konstaterede:

"Problemet er, at danskerne i regelen ender med at få det værste af to verdener. I dette tilfælde både efterløn-, pensions- og dagpengeforringelser og længere ugentlig arbejdstid."

I maj skrev vi:

"Det 'samarbejdende folkestyre' er på vej tilbage, Christiansborg-politik vil igen blive 'kompromisets kunst', og blokpolitikken, som er praktiseret med hård hånd af blå blok, vil blive blødt op, når 'de røde' kommer til. Resultatet af en S/SF-regering – med støtte, mere eller mindre vekslende, fra Radikale og Enhedslisten – vil utvivlsomt blive en grumset blanding af de to 2020-planer."

Under valgkampen erklærede Helle Thorning, at danskerne ikke skulle betale kriseregningen to gange. VKO's tilbagetrækningsreform skulle skrottes, og danskerne skulle arbejde længere.

Efter valget lyder der helt andre toner. VKO's efterlønsslagtning og pensionsalderforhøjelser gennemføres – og danskerne skal alligevel arbejde mere!

Ved præsentationen af 'Et Danmark, der står sammen' sagde den ny statsminister:

- Vi beder faktisk danskerne om at arbejdet noget mere. Det bliver måske ikke helt 12 minutter, men det bliver deropad. Dette er ikke en blå økonomisk politik eller kun en rød økonomisk politik.

Men hverken hævelse af pensionsalderen, efterlønsfjernelse eller højere daglig eller ugentlig arbejdstid har det fjerneste med 'rød' politik at gøre. Det er ren nyliberal, EU-dikteret politik, der går ud på at lade arbejderne og det store flertal betale krisen. Der skal betales to gange, og mere til, for bankpakker og superprofitter.

Den halverede dagpengeperiode får lov til at blive stående, selvom der gøres meget ud af, at de, som falder i begyndelsen af 2012, kan få dagpengeperioden forlænget med et halvt år. Det er uendelig langt fra en tilbagerulning af en reaktionær blå 'reform'.

S/SF/R's regeringsgrundlag er derudover i skærende modstrid med, hvad fagbevægelsen har kæmpet for i mere end hundrede år. Ikke mindst derfor er de positive signaler fra fagtoppen groteske, selvom deres højt ønskede 'trepartsforhandlinger' genindføres. Der står skrevet klasseforræderi over det hele.

Regeringsgrundlaget byder også på en hel stribe andre brudte valgløfter fra S/SF. F.eks. er den såkaldte millionær-skat droppet – den eneste antydning af,

at de rige også skulle betale for krisen. Det er de almindelige danskere, som kommer til at betale alle S/SF/R's skatte- og afgiftsstigninger.

Spinnet omkring den nye regering har været massivt, og der er i pressen skabt det indtryk, at en hel stribe af VKO's reaktionære reformer skrottes eller rulles tilbage og Danmark dermed sættes på en ny kurs, ikke mindst i forhold til flygtninge- og indvandrerpolitikken.

Kigger man nøjere efter, vil man se, at det meste af substansen af DF's og VK's fremmedfjendske og diskriminerende indvandrerpolitik er bibeholdt. Bortset fra fjernelse af starthjælpen og et par andre udmærkede tiltag har ændringerne for det meste karakter af at fjerne DF's symbolpolitik, såsom den skærpede grænsekontrol. Nettoreultatet også på dette område at de blå 'reformer' bevares, selvom enkelte anstødssten luges væk.

Afskaffelse starthjælpen og nogle andre brutale fattigdomsydelser har været en højt profileret mærkesag for S/SF og Enhedslisten. Det er bare ikke lagt op til, at det skal ske nu.

Sådan er det hele vejen igennem. I ti år har aktive massebevægelser kæmpet mod VKO's asociale politik. S/SF/R er kommet til magten ved at optage nogle (men kun nogle) af de krav, de progressive bevægelser og organisationer har rejst. Når de så skal gennemføres, bliver de forhalet.

Thorning-regeringens politik ifølge regeringsgrundlaget er en grumset blanding af VKO og S/SF/R. Det er også en recept for, at den borgerlige blok med V i spidsen vender tilbage ved næste valg.

Enhedslisten erklærer sig positiv over for regeringsgrundlaget, og de trotskistiske og revisionistiske grupperinger glæder sig over deres 'røde' regering. Det viser bare, at de er langt ude.

APK har opstillet 12 krav til den regering, som kom ud af FV2011. Vi genfremsætter disse krav til S/SF/R.

Regeringsgrundlaget set i lyset af "rød" bloks valgløfter

Regeringsgrundlaget er i sine grundtræk – trods den megen dramatisering – utrolig forudsigeligt

Midnat på Christiansborg 15. september: Stemmerne er optalt, hvorpå "rød" blok erklæres som nyt flertal. Helle Thorning-Schmidt udpeges af dronningen (hvem sagde demokrati med et sådant feudalt levn i en forfatning) næste dag som forhandlingsleder i sammensætningen af en ny regering.

Den parlamentariske situation kan højst på ét punkt være overraskende for konstellationen S-SF-R: De havde måske ikke forudset, at De Radikale ville overhale SF højre om, når taburetmatematikken skulle gøres op.

Ellers havde de forudset et flertal til "rød" blok, som ikke kunne mønstre et "arbejderflertal" med Enhedslisten. Det har højst været Enhedslisten selv, der har drømt om dette. S & R havde måske endda flirtet med ideen om, at den nye regering kunne danne flertal på tinge med et hvilket som helst parti (et og kun ét) fra sag til sag. Her forslår de konservative dog ikke.

Politikken mellem S & SF har været afstemt i detaljer i omkring et års tid. Følerne til De Radikale har tillige været så intime, at Margrethe Vestager ikke på noget tidspunkt har vaklet i sin loyalitet over for Thornings ledende rolle i det nye politiske landskab.

Mange politiske kommentatorer spåede, i ugen efter valget var afgjort, store problemer for en regeringsdannelse, men de blev alle gjort til skamme. De tre partier har holdt kortene tæt ind til kroppen og benyttet ugen fuldt ud, men da regeringsgrundlaget så dagens lys og ministertabureterne var fordelt, ville enhver kunne overbevise sig selv om, at det hele lå lige til højrebænet. Henrik Sass Larsens skævert var den største overraskelse.

Krigene og NATO

Enhver kan fastslå, at valgkampen på det skammeligste ikke forholdt sig til den kendsgerning, at Danmark er involveret i ikke mindre end tre forbryderiske angrebskrige anstiftet i klar overtrædelse af folkeretten. Det er dog det største politiske kursskifte i dansk politik i omkring 150 år.

Mange vil hævde, at krigsforbryderne gennem folketingsvalget har fået deres carte blanche, men sådan tæller logikken ikke. Ved et folketingsvalg præsenteres folk for et mismask af alle håndspørgsmål. Det afgørende for, at krigsforbryderne ikke fik en godkendelse med "tilbagevirkende kraft", er, at de danske krigseventyr simpelthen ikke blev diskuteret.

End ikke Enhedslisten ønskede at bringe dette spørgsmål på dagsordenen! Fatal!

Tilbage står, at der i det danske Folketing eksisterer en slags konsensus om politikernes krigsforbrydelsesbeslutninger op gennem 00'erne!

Vores medlemskab af eller engagement i NATO blev heller ikke berørt. Det ville ellers også have været på sin plads, da denne aggressive alliance – gennem alle tider, trods dens påstande om dens fredelige karakter – har opkastet sig til at påtage sig hvervet som verdens poli-

tibetjent dirigeret af den til enhver tider siddende sherif i Washington.

I starten af valgkampen lykkedes det dog Helle Thorning-Schmidt at tone rent flag i forhold til kommende krige ved at meddele, at hun som regeringsleder naturligvis ville fortsætte udenrigspolitikken, og såfremt der ville blive brug for dansk militærintervention andre steder i verden, ville hun søge et bredt flertal for dette, hvorfor et FN-mandat i givet fald ikke ville være nogen nødvendighed for legaliteten af nye aggressioner.

Med SF og Villy Søvndal på udenrigsministerposten må fredselskende, krigsmodstandere, progressive og revolutionære gøre tilværelsen til et helvede for ham. Lad sædet blive varmere end en hvilken som helst fodboldtræners plastikskammel! Lad ham stege på sin uriaspost!

EU, euro og forbeholdene

Disse forhold har desværre på samme led som ovenstående ikke været bragt ind i valgkampen. Det ville have klædt de "ansvarlige" politikere i en situation, hvor EU influerer på over halvdelen af alle forhold i Danmark, ikke mindst på det økonomiske område.

På et tidligere tidspunkt havde Thorning-Schmidt og Søvndal erklæret, at

de efter et valg ville afholde folkeafstemning i løbet af efteråret om Danmarks resterende forbehold. De skulle så være bragt på plads, inden Danmark overtager lederskabet pr. nytår.

I første omgang blev euroen valgt fra som afstemningstema, hvilket med garanti skal ses i lyset af, at modstanden i Danmark til denne møntfod i øjeblikket er historisk og rekordhøj. Man kan høre Helle og Villy i samdrægtighed og tosomhed erklære: Hvorfor samle på nederlag?

Hvem vil også binde sig til en møntfod, som slavebinder landes arbejdende befolkninger og straffer dem, når snyltere og spekulanter har ført økonomien i grus?

De resterende forbehold (rets & forsvaret) bliver ikke berørt af afstemning før tidligst i det nye år.

EU har udadtil i hurtigt tempo udviklet sig til en reaktionær stormagt.

På de indre linjer har EU-instanserne tildraget sig stadig større magt over medlemslandene, der nationalt får mindre og mindre at sige. Det mest aktuelle skud på stammen er et sandsynligt forbud mod det danske RUT-register, der af fagbevægelsen tjener som formål at undgå, at udenlandsk arbejdskraft misbruges og underbetales i forhold til dansk lovgivning og vore arbejdsmarkedsaftaler. En pendant i Belgien er i øjeblikket trukket i EU-domstolen med henblik på et forbud.

Dette er kun en bagatel i forhold til, at "den danske model" i realiteten er at sammenligne med en antikvitæt på en museumshylde.

Desværre kan vi på linje med første afsnit konstatere, at Enhedslistens EU-kritikere ikke ønskede at bringe disse spørgsmål ind i valgkampen. Igen af hensyn til den gode stemning i "rød" blok. Disse fatale fejl og misforståede hensyn varslende alt for grundigt, hvilken rolle 'listen' vil spille.

Enhedslistens rekordstore valgresultat er ikke så meget et udtryk for deres politiske profil, som det mere udtrykker SF's voldsomme højredrejning, der anbragte titusindvis af SF-vælgere i et

parlamentarisk vakuum, så de i sidste ende tilfaldt Enhedslisten. Til resultatet hører også, at 'listen' for første gang valgte at profilere sig med en frontfigur, Johanne Schmidt Nielsen, som i øvrigt – og med pressens hjælp – gjorde det godt.

Med "rød" blok ved roret skal 'listen' tage sig i agt for, at det ikke bliver historien om "Konen med æggene" om igen.

Økonomiske reformer

Det kan fra starten fastslås, at S-SF ikke havde i sinde at rulle nogen af de reformer tilbage, som VKO-regimet havde fået vedtaget eller skabt flertal for i form af en række forlig, der står til behandling i Folketinget.

Det indebærer også den meget omdiskuterede genopretningspakke, der indebærer en halvering af dagpengeperioden til to år med virkning fra 1. juli 2010, hvilket for omkring 38.000 arbejdsløse kan medføre udstødning af dagpengesystemet – i bedste fald skal de skubbes på kontanthjælp, i værste fald forsørges af ægtefællen. Samme pakke rummer også en fordobling i antal arbejdstimer for at erhverve dagpengereetten: fra et halvt til et helt år, hvilket er lige så slemt som den første del.

Socialdemokraternes politiske ordfører Henrik Sass Larsen havde spagt erklæret, at de ville forsøge at gennemføre en lidt lempeligere ordning, der for nogles vedkommende ville betyde, at dagpengeperioden kunne forlænges et år yderligere. Det er i regeringsgrundlaget reduceret til et halvt år.

Spørgsmålet har haft stor betydning for langt de fleste fagforeninger og akasjer, der så genopretningspakken som endnu et anslag fra VKO's side, som både havde en økonomisk side, men også en ideologisk, idet de stadige forringelser trækker tæppet væk under fordelene ved at være fagligt organiseret.

S-SF havde til gengæld bebudet modstand til Løkkes tilbagetrækningsreform, et forlig han sammen med Radikale fik et flertal for i foråret. Den står stadig tilbage at blive vedtaget. Det betyder populært sagt, at efterlønnen er

blevet grundigt rundbarberet. Nærmest allerede på valgnatten faldt Helle Thorning-Schmidt til patten:

- En kommende regering må respektere, at der fortsat er flertal for tilbagetrækningsreformen.

Titusinder, hvis ikke flere, får udskudt og forringet deres efterløn og folkepension! Værsgo og spis! Hvor er "rød" bloks solidaritet med de svageste?

Selv en Ritt Bjerregaard havde ryggrad nok til at stå frem og foreslå S-SF & De Radikale, at de lod forlig være forlig og i stedet med valgets afholdelse skrottede det. Det havde den arbejdende befolkning fortjent.

Når ikke Løkke fik større tæsk på det spørgsmål, så har S & SF kun sig selv at takke. Hvilken appel troede de, at et forslag om en ugentlig forhøjelse af arbejdstiden på en time indeholdt? For mange arbejdere er det et valg mellem pest og kolera. For de yngre er arbejdstidsforlængelsen det værste. Med accepten af tilbagetrækningsreformen er Helle Thorning-Schmidt samtidig sluppet af med denne varme kartoffel.

Der er afsat penge til en forbedring af normeringerne i nogle af landets børneinstitutioner, ligesom en række skoler skal renoveres ved at fremrykke offentlige investeringer.

Mange andre elementer i økonomien er lagt over til behandling i trepartsdrøftelser. Efter en del diskussion ser det ud til, at de kommer til at køre parallelt med OK-forhandlingerne til foråret. Trepartsdrøftelserne vil blandt andet indeholde:

Løntilbageholdenhed – hvilket er det samme som reallønsnedgang. Arbejdsgiverne kan dårligt få armene ned over regeringens bekymring for konkurrenceevnen, hvilket Helle Thorning-Schmidt konstant understreger nødvendigheden af.

Dagpengeperiodens længde – i hvert fald forestiller FOA's formand Dennis Kristensen, at det er et spørgsmål, der tages op. Hvorvidt det er ønsketænkning, melder historien ikke noget om.

Uddannelse – herunder ret og pligt til uddannelse til unge under 29 år uden

kompetencemæssig uddannelse. Den har været kritiseret hårdt for dens tvangselement, ligesom det vil betyde en økonomisk lussing til mange unge, der drives over på SU.

Kædeansvar – som var annonceret til forhandling i valgoplæggene, er tilsyneladende trukket ud. Det ville ellers have været en god ide, da det pålægger arbejdsgiveren ansvar for, hvilke underentreprenører der benyttes. Det drejer sig om underbetaling af udenlandsk arbejdskraft.

Endelig rummer planen en forbløffet formulering som at skaffe 20.000 (SF havde lovet 60.000) flere i arbejde, hvilket bl.a. løntilbageholdenheden skal finansiere.

Der lægges også op til en skattereform, hvor det lader til, at S & SF har trukket deres valgløfte om en stærkere beskatning af personer med millionindkomster. Starthjælpen og kontantloftet bliver afskaffet, mens tobak og usunde fødevarer bliver pålagt højere skatter.

Andre områder

Det er lykkedes for S & SF at fastholde ideen om betalingsringen omkring København. Det er endnu uklart i hvil-

ken form, men Villy Søvndal har stillet i udsigt, at de kollektive transportmidler skal gøres 40 pct. billigere. Vi får se.

De har ligeledes fået indfriet deres absurde løfte om at bevare 24-års-reglen. Denne helt igennem urimelige ordning havde de uden problemer kunne ændre med støtte fra såvel De Radikale og Enhedslisten. I stedet erklærer de, at det må vente til næste valgperiode. Hvad siger Enhedslisten til dette? De havde jo gjort det til et kardinalpunkt.

Pointsystemet bliver til gengæld afskaffet, og kravene til at opnå dansk statsborgerskab revideres til en lettere test.

Enhedslisten havde gjort en dyd af, at lømmelpakken skulle fjernes. Det rummer grundlaget ikke noget om.

Der vil ske en fremrykning af investeringer på 10 mia. kr., som bl.a. skal benyttes til renovering af skoler.

S-SF havde bebudet en ordning med to

lærere i hver klasse, hvilket er taget af bordet.

Endelig er der varslet en skattereform, hvor den forøgede beskatning af millionærer er fjernet, eller rettere erstattet med en mulig lempelse af topskatten.

Alt i alt

Tilsammen kan konkluderes, at det samlede billede ikke er så langt fra, hvad man kunne forvente sig fra den kant. Det er helt forfælt at diskutere, hvorvidt det er mere blå end rødt eller vice versa. Kendsgerningen er, at de tre partier er lykkeligt enige om grundlaget trods dets reaktionære og socialt skæve indhold.

Grundlaget rummer ganske vist andre elementer end S-SF's valgplatform, men retningen for at frede erhvervslivet og de rige er bibeholdt. Den reaktionære og fremmedfjendske politik fortsætter, og terrorlovgivningen – som primært er rettet mod arbejdere, ungdom og venstrekræfter – pilles der ikke ved.

Det er så meget mere paradoksalt, at Liste Ø erklærer, at de godt "kan genkende sig selv i grundlaget".

Må vi have lov at ønske dem velkomme!

25.000 færre ansatte i regioner og kommuner

Der er nu mere end 25.000 færre ansatte i landets kommuner og regioner sammenlignet med for et år siden. Det viser nye tal fra FLD

Nye tal fra Det Fælleskommunale Løn-datakontor fortæller, at der i juli 2010 var ansat 605.876 personer i kommuner og regioner. I juli 2011 var tallet faldet til 580.709 – et samlet fald på 25.167 personer.

- Vi er godt på vej til at indfri målsætningen fra Liberal Alliance om 40.000 færre offentligt ansatte. I disse uger kæmper et stort antal kommuner med budgetterne, og der vil være nye tusinder af offentligt ansatte, der nu om kort

tid skal ud i arbejdsløsheden, siger FOA's formand Dennis Kristensen.

- Den nye regering bør tage udviklingen og tallene yderst alvorligt. De øjeblikkelige sparerunder koster dyrt på service og velfærd. Det er børnepasningen, undervisningen i folkeskolen og pleje og omsorg for de ældre, der nu rammes hårdt, siger Dennis Kristensen.

Han peger på, at det er skæbnens ironi, at det var Liberal Alliance, der stillede forslaget om 40.000 færre offentligt ansatte, mens det meget vel kan blive en S-SF-R-regering, der kommer til at indfri målsætningen.

- Det nye regeringsgrundlag ønsker mere velfærd, bedre folkeskole og bedre forhold for de ældre, men det er det stik modsatte, vi ser aktuelt. Kommunernes

såkaldte nul-vækst har meget store menneskelige konsekvenser. Der er brug for handling nu. Desværre peger regeringsgrundlaget ikke på, at der er akut hjælp på vej til kommunerne. Men udviklingen er langt mere dramatisk end ventet, og regeringens økonomiske ministre bør omgående finde ud af, hvordan de retter op på situationen, mener Dennis Kristensen.

'Alle skal have en uddannelse' - Igen pisk til de unge

Af Flemming Jensen

Man kan tvinge et kreatur til et trug, men man kan ikke tvinge det til at drikke.

Dette gamle mundheld kender de vise politikere jo godt, men alligevel vil de indføre undervisningstvang for unge kontanthjælpsmodtagere under 30

Nu får udtrykket "tvang" sådan en dårlig smag frem i munden, så politikerne mener, det korrekte udtryk er "uddannelsesret og -pligt". Hvorom alting er, så er konsekvensen den samme for den enkelte unge: Du straffes på pengepungen! Politikerne praler ganske vist med, at indholdet er at benytte såvel pisk som gulerod. Det er svært at få øje på guleroden.

Forslaget er i pressen bragt frem, som om det er de seks største byer, der er ophavsmænd. Sådan forholder det sig ikke. De seks kommunalbestyrelser er snarere fødselshjælpere for et socialdemokratisk løfte fra valgkampen. I Socialdemokraternes valggrundlag – kraftigt reduceret i dagbladsannoncerform – står, at "alle unge skal have en uddannelse".

I en mere uddybet form følger det, at "alle unge kontanthjælpsmodtagere op til 29 år skal have uddannelsesret og -pligt".

Der lægges ikke skjul på, at konsekvensen ved ikke at opfylde pligten bliver fratagelse af kontanthjælp.

I betragtning af at omkring 48.000 unge mellem 16 og 29 år er registreret som ledige, vil forslaget ramme rigtig mange. I forvejen gælder skærpede krav til unge under 25 år. Men den største del af de arbejdsløse unge findes blandt de 25 til 29-årige. Arbejdsløshedsprocenten for denne gruppe er helt oppe på 8,7 pct. Med pistolen for panden overføres de unge på SU, hvilket kan være en pæn indtægtsnedgang.

Man kan spørge sig selv, hvorvidt forslaget er et løfte eller en trussel. Man kan også vende det om og spørge Helle

Thorning-Schmidt: Hvis du vil det så godt for de unge, hvorfor bygger forslaget så ikke på ren frivillighed?

Dansk Industri (DI) er helt på bølglængde med den kommende statsminister og vice versa. Direktør Lars Goldschmidt i DI kan dårligt få armene ned:

- Det er langt bedre at tage en uddannelse, man måske ikke har så meget lyst til, end slet ikke at have en uddannelse. Alene det at gå på et uddannelsesforløb og modtage læring er en stor fordel, udtaler direktøren, der betragter forslaget som "afgørende nødvendigt".

De seks storbyers "fødselshjælp"

Aktuelt kommer udspillet fra seks storbyer: København, Århus, Odense, Aalborg, Esbjerg og Randers. Ungdomsarbejdsløsheden er steget betydeligt hurtigere i netop storbyerne, hvilket hænger nøje sammen med udflagning, rationalisering, udlicitering af arbejdspladser og offentlige besparelser.

Formand for Arbejdsmarkedsudvalget i Esbjerg kommune, Henrik Vallø (C), udtrykker det meget præcist:

- Vi har været en by, der havde mange ufaglærte arbejdspladser, og hvor man altid kunne gå ned og få job 'på fisken'. Men de arbejdspladser forsvinder, og vi har simpelthen for mange, der ikke får en uddannelse, eller som dropper ud af de uddannelser, de måske starter på.

Nu kunne man forfalde til at mene, at initiativet dækker over en omsorg for de unge, der på trods af rige muligheder

har valgt at hænge ud på gadehjørner eller uhumske huler. I givet fald må man spørge sig selv, hvorfor de samme politikere så byder de unge så usle og trange kår, som eksempelvis gymnasieeleverne er udsat for i overfyldte klasser, hvor der ikke engang er en stol og et bord til alle. Eller hvorfor alt undervisningsmateriale er oldnordisk, i den grad der findes noget.

Man kan spørge sig selv, hvorfor det er så vanskeligt at få en plads på de tekniske skoler – for ikke at snakke om efterfølgende at få en læreplads, så man kan afslutte sin uddannelse.

Eller man kan spørge sig selv om, hvorfor der ikke gives adgang for mange flere til de videregående uddannelser i en situation, hvor det danske samfund importerer tonsvis af højtuddannede fra den globaliserede verden. Der var engang, hvor det fra samme politikerkredse var in at postulere, at Danmark var et videnssamfund, som skulle konkurrere på viden. Siden har man skrottet store dele af Danmarks fremtid ved at lukke uddannelsesinstitutionerne af for de mange.

Den reelle årsag

Når nu ikke det er omsorg for de unge, hvad er så den bagvedliggende grund til initiativet?

Kigger man politikernes argumenter for udspillet efter i sømmene, finder man, at bekymringen gælder en hastigt voksende ungdomsskare, der i disse storbyer indskrives sig som kontanthjælpsmodtagere.

Ideen er så, at de unge skal tvinges til at indskrive sig til et studie, hvor de bliver overført til SU. Derved flyttes de til en anden udgiftskasse, det vil sige statskassen, hvorfor de ikke længere belaster kommunerne. Politikerne er ligeglade med, at de unge ikke er blevet optaget på en af flere søgte studiepladser, ligesom det heller ikke bekymrer politikerne, at de unge derved får undergravet deres SU-ret, der kun gælder i en kortere periode afhængigt af beståede eksamener.

Beskæftigelses- og integrationsborg-

mester i København, Anna Mee Allerslev (R), forklarer sig således:

- I København er ledigheden blandt unge steget med over 100 procent. Der skal ske noget hurtigt, så vi ikke ender med en situation som i Spanien, hvor over 50 procent af de unge går ledige.

Med Spanien som skrækscenarium lægger hun ikke skjul på, hvad hendes bekymringer handler om: kommunens økonomi. Hvis man med tvang i baghånden kan skræmme en række unge væk fra bistanden, så er der tjent lidt ind her, hvilket suppleret med en udgiftsforskydning til statskassen giver en hel pæn gevinst.

Initiativtagerne mener selv, de har en god sag, idet Hele Thorning-Schmidt i sin valgkamp har gjort en dyd ud af at kræve uddannelse til de unge. Rådmand i Århus, Hans Halvorsen (S), knytter da også klart an i den tidligere socialdemokratiske tankegang under Nyrups regering.

- En del 25-29-årige er dog allerede forsørgere og kan have svært ved at klare sig på SU, som udgør godt 5.000 om måneden. Derfor ser jeg gerne, at man genopliver nogle af de ordninger, der fandtes under Nyrup-regeringen, hvor voksne ledige kunne uddanne sig på dagpenge.

Til slut skal der lige slås en lille krølle på de mange unge, der har gennemført et eller flere grundforløb på de tekniske skoler. Nogle af disse kunne tidligere gennemføre deres uddannelse på skolerne, hvis ikke de kunne opnå praktikplads i det private. Men det fik tidligere undervisningsminister Ulla Tørnæs (V) sat en stopper for, mens hun frejdigt afgav det løfte, at erhvervslivet ville oprette det nødvendige antal praktikpladser. Det skete aldrig. I dag mangler omkring 10.000 praktikpladser til unge på erhvervsuddannelserne. Det er faldet Anna Mee Allerslev for brystet:

- Jeg sad med en ung forleden, som er startet på fire forskellige grundforløb og hver gang er strandet på, at der mangler praktikpladser.

Det har tilsyneladende gjort så stort indtryk, at de seks kommuner nu vil belønne firmaer, der opretter mange praktikpladser – eventuel gennem virksomhedsskatten.

Jens Galschiøt: Det har været en overvældende oplevelse at begrave HCA. Sikke en opbakning både fra vejrguder og befolkningen. Politiet vurderer at vi var et godt stykke over 1.000. De fleste andre der har prøvet at tælle mener at vi var mellem 2- 3.000 der deltog. De må være en af de største demonstrationer i Odense i mange år, siger min ven Niller Madsen fra Odense ser Rødt, og han må vide det Han laver film fra dem alle. Det må i hvert fald være en af de største begravelser (og mest muntre) der har været i Danmark.

Bryd med EU's politik over for fattige lande

- EU-ministeren Nicolai Wammen og regeringen bør bryde med EU's unfair og skadelige handels-, landbrugs- og fiskeripolitik over for de fattige lande, udtaler Ditte Staun fra Folkebevægelsen, som har startet en oplysningskampagne om EU's globale rolle.

- Med Lissabon-traktaten har EU fået større magt på det udenrigspolitiske område. Og EU spiller en meget negativ rolle i forhold til de fattige lande – med en unfair og skadelig landbrugs- og handelspolitik, med ulovlige fiskeriaftaler og med støtte til kontroversielle regimer, udtaler Ditte Staun.

- Med kampagnen vil vi sætte fokus på området og opfordre regeringen til at bryde med EU's politik over for de

fattige lande, siger Ditte Staun og fortæller, at alle kan bakke op om opfordringen på den nye hjemmeside euogverden.dk.

Ud over hjemmesiden vil kampagnen også omfatte en Facebook-side, uddele af en folder rundt om i landet og planer om debatmøder i november.

Læs mere på euogverden.dk

WorldrEvolution

International demo for Ægte Demokrati NU!

15. oktober · 15:00 - 23:30 Rådhuspladsen (København)

Den 15. oktober vil borgere overalt i verden gå på gaden for at udtrykke forargelse over, hvordan vores rettigheder bliver undergravet af alliancen mellem politikere og multinationale selskaber. Fra Ægte Demokrati NU! inviterer vi dig til at deltage i denne fredelige protest og opfordring til handling!

Det er på tide at hæve vores stemme!

Vores fremtid er på spil, og ingen magt kan holde millioner af mennesker tilbage, når de samles om et fælles mål!

Democracia Real YA! (Ægte Demokrati NU!) er en platform, der opstod i forbindelse med million-protesterne i Spanien i foråret og henover sommeren, til at koordinere forskellige mobiliseringsgrupper. Under sloganet *"Vi er ikke handelsvarer i hænderne på politikere og bankfolk"* gik tusinder af mennesker på gaden den 15. maj for at kræve et mere partecipatorisk demokrati, for at afvise korruptionen i Spaniens politiske system, og for at vise vores modstand mod de spareforan-

staltninger / sociale og økonomiske stramninger der er pålagt os!

Efter succesen med den første demonstration opstod flere bevægelser. aCAMPada's (teltbyer) blev oprettet på centrale pladser over hele landet, ligesom under den første besættelse af Tahrir-pladsen i Kairo. Besættelsen af Puerta Del Sol og den efterfølgende aCAMPada gav anledning til populære folkeforsamlinger, hvor borgerne kunne forme deres mål gennem en inklusiv ikke-hierarkiske beslutningsproces og

åbne diskussioner. 15. Maj bevægelsen voksede sig snart ud over de spanske grænser og inspirerede tiltag i en lang række byer rundt om i verden, herunder en massedemonstration mod Europagten den 19. juni 2011 - også her i København!

Presset af de finansielle magthavere, arbejder vores politiske ledere til gavn for blot nogle få, uden hensyn til de sociale, menneskelige og miljømæssige omkostninger dette måtte medføre! Ved at fremme krige for profit og forarme hele befolkninger, er vores herskende klasser effektivt i gang med at berøve os vores ret til et frit og retfærdigt samfund.

Derfor inviterer vi dig til at deltage i denne protest og sprede budskabet om, at vi sammen har mulighed for at ændre denne utålelige situation. Lad os gå på gaden den 15. oktober. Det er tid for dem at lytte til os. Forenede vil vi gøre vores stemmer hørt!

**UNITED FOR GLOBAL CHANGE
OCTOBER 15TH**

Arr: Real Democracy Now Denmark

EU truer med at udelukke fattige lande

EU-Kommissionen forsøger at overtale 18 fattige lande til at underskrive og ratificere en række økonomiske partnerskabsaftaler. Sker dette ikke, truer EU med at lukke adgangen til det indre marked for de genstridige lande

EU fiskerflåde langs Afrikas kyst ved Mauretanien.

EU forsøger i øjeblikket at indgå en række såkaldte økonomiske partnerskabsaftaler med lande i Afrika, Caribien og Stillehavet. Indtil videre har 18 lande underskrevet og ratificeret disse aftaler, men endnu 18 lande har endnu ikke ratificeret aftalerne.

De fattige landes tøven får EU til at melde ud, at lande, der ikke ratificerer partnerskabsaftalerne, vil miste den told- og kvotefrie adgang til EU's indre marked.

De økonomiske partnerskabsaftaler er kontroversielle, fordi mange udvik-

lingslande mener, at EU skubber for hårdt på for at få gennemført markedsliberaliseringer i områder, der ikke er konkurrencedygtige, og fordi partnerskaberne går videre end kravene sat af World Trade Organization (WTO).

Kommissionens forslag om at udelukke de genstridige lande fra

det indre marked skal have opbakning fra EU-Parlamentet og Ministerrådet for at blive gennemført.

*Oskar Lund Rasmussen,
Folkebevægelsen mod EU*

Ny regering må stoppe udstødningen af de arbejdsløse

- Der er akut behov for at sikre de tusinder af ledige, som risikerer at falde ud af dagpengesystemet til sommer, siger a-kasseleder

Der er nok at tage fat på for en ny regering, når det gælder arbejdsmarkedet, mener a-kasseleder i Metal Horsens, Erik Olesen, som har klare forventninger til en ny regering.

- Der er nødt til at blive handlet straks for de mange, som står til at falde ud af dagpengesystemet, fordi perioden er halveret til to år, siger Erik Olesen. - Hvis man ikke kan blive enige om at forlænge dagpengeperioden, så må de mennesker sikres, at de kan genoptjene dagpengere retten.

Der er ikke noget tal på, hvor mange af Metal Horsens' medlemmer der er truet, men tallet er vokset hele tiden, som tidspunktet for reformen nærmer sig.

Det kan ses i brugen af selvvalgt uddannelse. Den skal afvikles inden for de første ni måneders ledighed for folk over 25 år, mens unge under skal bruge tilbuddet inden seks måneder.

- Der var en udbredt interesse frem 2010, men nu har vi set et fald de sidste to år. Vores ledige er ud over den periode, hvor de kan komme på selvvalgte kurser, siger Erik Olesen.

De ledige har ikke mulighed for at genoptjene retten til selvvalgt uddannelse, før de har haft omkring et års arbejde.

- Jeg forventer, at en ny regering vil lave om på det, så de folk kan generhverve retten til selvvalgt uddannelse.

For i realiteten er der ingen andre uddannelses tilbud efter de ni måneder. De ledige, der søger om det i Jobcentret, får afslag, siger Erik Olesen.

Også loftet på, hvad kurserne må koste, skal væk, mener han.

- Det er i det hele taget yderst vigtigt, at hele uddannelsesdelen bliver opgraderet, så fornuften kan begynde at råde. Enten skal man øge antallet af kurser eller fjerne tidsbegrænsningen. Det vil også hjælpe uddannelsesinstitutionerne, så de ikke kun skal planlægge efter dagens konjunktur, siger han.

Lidt mere retfærdighed

- Jeg forventer, at en ny regering vil

Nye fyringsrunder ved Danish Crown

Trods gigantoverskud hos slagterigiganten Danish Crown fortsætter ejerne med at sende arbejdet ud af landet og lukke ned i Danmark

Et af Danish Crowns tyske slagterier

Slagterikoncernen Danish Crown meddelte 6. oktober, at omkring 250 faste medarbejdere og 250 ferie afløserne nu må se sig om efter et andet sted at skaffe deres levebrød.

Fødevareforbundet NNF er dybt skuffede over, at så mange af deres medlemmer mister deres job.

”De har accepteret opstramninger af akkorder og arbejdet under et urimeligt pres for at hjælpe koncernen med at nedsætte omkostningerne. Det er en bet for dem, at Danish Crown kvitterer for den indsats ved at fyre 500 kolleger,”

siger forbundskonsulent Jim Jensen.

Danish Crown begrundet fyringerne med en faldende tilførsel af svin fra landmændene. Og netop den situation vækker harme hos Jim Jensen:

”I årevis har landmændene givet de lave danske svinenoteringer skylden for at sende dyrene ud af landet. Nu kan de få en konkurrencedygtig pris for svine i Danmark, og så kører de fortsat svine til udlandet. Det er dybt skuffende,” siger Jim Jensen.

Ifølge Fødevareforbundets oplysninger kører landmændene hver eneste time året rundt mellem 900 og 1.000 levende grise ud af landet.

Danmark står så tilbage med al svinen og et faldende antal arbejdspladser.

Et af steder, hvor der nu skal tages afsked med kolleger, er på Danish Crowns slagteri i Esbjerg.

”Der er jo desværre ikke noget, vi kan gøre ved situationen. Vi har ingen mulighed for at gøre hverken til eller fra i forhold til landmændene. Det eneste, mine kollegaer kan gøre, er at gå på arbejde og gøre deres job så godt som muligt. Det har de gjort, og det har alligevel intet hjulpet,” siger en skuffet tillidsrepræsentant på slagteriet, Tom Jensen.

Oliver Batchelor, Newspaq

viser de ledige lidt mere retfærdighed og behandle de arbejdsløse respektfuldt. Det er jo ikke deres skyld, at der ikke er arbejde, siger Erik Olesen.

Han peger på, at de arbejdsløse ikke behandles ligeværdigt i skattesystemet.

- Men først og fremmest skal der gøres op med den tåbelige aktivering, som breder sig voldsomt især i det offentlige. Her er løntilskud ved helt at blokere for ordinære job. Det mindste, man kan forlange, er, at folk i løntilskud kan tælle timerne med, når de skal genoptjene dagpengereetten. Ellers spilder de deres tid, samtidig med at de er på vej til at falde ud af dagpengesystemet, siger han.

Der forestår en kæmpeopgave for Folketinget med at reformere hele arbejdsmarkedspolitikken, mener han.

- Der er brug for et opgør med det kontroltyranni, de ledige udsættes for. Der skal forandres og forenkles i dagpengesystemet, og der skal gøres op med de private aktører. Det klares ikke over en nat, men der er brug for en helt anderledes respektfuld tilgang til de ledige, de har jo ikke skabt arbejdsløsheden, siger Erik Olesen.

Unge holdes ude

Erik Olesen frygter konsekvenserne, hvis efterlønnen i praksis afskaffes.

- Det hænger ikke sammen, når de siger, at afskaffelsen af efterlønnen skyldes et stigende behov for arbejdskraft. Dels er det slet ikke situationen nu, og dels risikerer man at holde de unge ude fra arbejdsmarkedet, siger han.

Konsekvensen kan blive, at man holder en ældre arbejdsstyrke inde, mens de unge, som står med en opgraderet uddannelse, ikke kommer ind.

- Det harmonerer ikke med den konkurrenceevne, vi skal overleve på. Man afskærer de ældre fra en værdig tilbagetrækning, siger Erik Olesen.

Det kan blive meget dyrt samfundsmæssigt, mener han.

- Den besparelse, man regner med, udebliver, hvis det blot ender i, at folk bliver ledige eller syge, fordi de er nedslidte. Samtidig sætter vi til ved ikke at få de unge i gang, siger Erik Olesen.

(brink)

Fagligt Ansvar 29. september 2011

Skoleret

Som nyledig skal man ved lov til rådighedssamtale en gang i kvartalet. Jeg hører til de heldige, der får foretaget indgrebet hos min a-kasse. Andre er overladt til jobcentret eller en 'anden aktør', som det hedder. Siden Anders Foghs daværende beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen opfandt denne institution, er private aktører skudt op som paddehatte.

For en måned siden modtog jeg et brev fra min a-kasse, som varslede, at jeg i en angiven to-ugers periode skulle bestille tid til en rådighedssamtale. Det kunne gøres over nettet – og blev gjort. Til disse samtaler er det alfa & omega, at man er rigtig 'klædt på' – altså forberedt. Så dagen forinden gjorde jeg min status op: I det indeværende kvartal havde jeg været på et uges kursus, tre ugers ferie, søgte omkring 60 job, hvoraf 30-40 kunne dokumenteres skriftligt med arbejdsgiverens navn, adresse, telefonnummer samt branche og endelig dato for ansøgning, og i hvilken form jeg havde opsøgt pågældende arbejdsgiver. Jeg

gælder muligheden af at blive rutebus- eller handicapchauffør. Det var to kurser, som man ikke er berettiget til, da de koster mere end regeringens fastsatte økonomiske ramme på 3.500 kr. pr uge. Det er efter langvarig kamp alligevel lykket mig.

Jeg følte mig bedre 'klædt på' end et Armani jakkesæt, hvilket jeg heller næppe ville finde mig godt tilpas i. Nu kunne de bare komme an – og det gjorde hun så!

Hun bad mig tage plads på en stol for enden af skrivebordet, hvor jeg selvfølgelig ikke var i stand til at følge dataene på hendes fine pc-skærm. Jeg satte mig til rette, og hun ligeså. Så kiggede vi på hinanden. Jeg

ville ikke virke for påtrængende med min velforberedte rådighedsforelæsnings, så jeg afventede hendes udspil. Endelig brød hun tavsheden:

- Du er jo indkaldt til denne samtale for at dokumentere, at du står aktivt til rådighed for arbejdsmarkedet. Gør du det?

Jeg redegjorde for samtlige aktiviteter og rakte hende listen over de søgte arbejdspladser. Hun var tydeligt imponeret og virkede meget tilfreds. Jeg så det som en mulighed for at slippe hurtigere ud til tilværelsen end den halve time, som mødet var berammet til.

- Jeg forstår, at du har haft en personlig samtale med en fra Transport Uddannelses Centret, som faktisk har stillet dig et job i sigte, hvis jobcentret bevilger dig de to ugers kursus.

- Det er korrekt, fastslog jeg.

- Det hører jo også under job-søgningsaktiviteter, belærte hun mig. Fint nok, tænkte jeg. Hvis du har behov for også at notere det i din rapport, så for mig ingen problemer. Jeg fik en fornemmelse af, at mit behov for at kunne forlade seancen var omvendt med hendes. Det virkede, som om hun – selvom der tydeligvis ingen grund var dertil – stod sig bedst ved at udnytte samtlige 30 minutter. Hun afsluttede nu samtalen med at påpege, at jeg til næste gang skulle angive flere arbejdspladser, som jeg havde søgt via stillingsopslag.

I min bare, tænkte jeg. Er hun da slet ikke klar over, hvor mange hundrede ufaglærte der ved hver eneste opslag arkiveres lodret, fordi arbejdsgiveren ikke gider kigge halvdelen igennem?

Jeg vendte tilbage til virkeligheden, hvor jeg igen kunne vågne op til medieoverskrifter, der slog mig i panden, som var det en forhammer: "Siden 2008 er 175.000 job i den private sektor nedlagt." eller "Inden nytår vil 7.000 job eksporteres til udlandet."

Imens krakker Max Bank og Bankpakke IV træder til under en 'rød' regering - uden nogen form for skoleret!

Reno

Fotos fra
Occupy Wall
Street

Occupy Wall Street: Lejren i Zuccotti Park

Af Tom Engelhardt

Occupy Wall Street-protesternes Ground Zero, deres lejrlads i Zuccotti Park kan dårligt være mere beskudne. Det er ingen Tahrir-plads, men et frimærkestort torv nederst på Manhattan, nogle få blokke fra Wall Street. Og kommer man dertil før frokost, bliver man ikke mødt af store menneskemasser, men af luftmadrasser, et hav af blå og grønne presenninger, et par informationsborde, nogle entusiastiske trommeslagere, mængder af skilte med paroler om alt, man kan forestille sig at støtte (*“Too big to fail is too big to allow,” “The American Dream: You have to be asleep to believe it,” “There’s no state like no state,”* etc.) og små grupper og høflige, ivrige, velorganiserede unge, som går rundt, gør rent, uddeler mad man har fået som støtte, tager sig af pressen, eller sidder i rundkredse på asfalten, med rygsække rundt om, og diskuterer. Hvis det nu var 60’erne kunne det nemt være en hippielejr.

Men lad dig ikke narre. Ikke bare fyldes pladsen hurtigt, og snakken går stadig mere højlydt, men denne bevægelse som allerede spreder sig ud over landet (og tilmed globalt) ser ud som den ægte vare, noget nyt og løfterigt i en nedtrykt tid. Af de demonstranter, jeg talte med, var der mange, som havde tomt til New York – en havde simpelthen sagt sit arbejde op – for at være med. I et land som stort set har været demobiliseret i de sidste år, forstod de, inspireret af tunesere, ægyptere, spaniere og Wisconsin-folkene, at det var af betydning, hvad de så her. Som en ung kvinde sagde: ”Mange i min generation føler, at vi vil være

vidner til noget stort – og jeg tror det er dette!”

Det kunne være det. Sidst vi har set et sådant globalt øjeblik var i 1968. (Andre årstal, som 1848 i Europa og 1919 i Kina, hvor de unge gik i spidsen i en indtil da død verden, melder sig også). Det er det øjeblik, hvor blodet er i kog og de unge, der ikke længere kan udholde deres lands eller verdens tilstand, går på gaden med en drift efter at tage menneskehedens skæbne i deres hænder.

Det er altid uventet. Ingen forudsagde Tahrir Pladsen. Ingen forestillede sig at titusinder af unge sydere, våbenløse, som konfronterede statens militærmagt. Ingen forventede protesterne i Wisconsin. Ingen, heller ikke mig selv, troede at unge amerikanere, der virkede som om de sov mens tingene gik fra slemt til værre, ville starte en sådan omsiggribende bevægelse, og –

vigtigst af alt – beslutte sig til ikke at gå hjem. (Ved den seneste demonstration i New York City, jeg har deltaget i, i foråret, var gennemsnitsalderen nok 55.)

Tea Party-bevægelsen har indtil nu trukket overskrifterne for dens raseri, til dels fordi den velstående højrefløj hældte penge i Tea Party-navnet, men det er en aldrende bevægelse. Hvad den end gør, vil den snarere repræsentere en afslutning end en begyndelse. Occupy Wall Street kan modsat være begyndelsen til noget, selvom ingen i den ved, hvad fremtiden gemmer, og måske heller ikke, hvad bevægelsen i grunden handler om – hvad der i øvrigt er en styrke ved den, og ikke dens svaghed.

Det er sandt, som mange har påpeget, at de ikke har en liste af velgennemtænkte krav, men kravet om at have en sådan liste er bare de ældres forsøg på

at få dem på hælene. Sagen er, at de ikke behøver at vide nøjagtig hvad de gør, ligesom en forfatter eller filmskaber ikke behøver forstå bogen, der skrives, eller filmen, der optages. Det er ikke nødvendigt. Det er ingen entrebillet. Hvis der er noget, som er indlysende og opmuntrende, er et, som min ven romanforfatteren Beverly Gologorsky sagde, da vi aldersstegne herrer cirkled rundt om parken: ’Den overvældende følelse, jeg har, er at der ikke er nogen her, der planlægger at tage hjem i et godt stykke tid.’

Der har aldrig været mere brug for dem. Deres bevægelse er bestemt en bevægelse som dem i Mellemøsten, delvist inspireret

af den økonomiske katastrofe og rettet både mod et politisk system, som ikke ånder, og det finansielle og erhvervsmæssige system, som kontrolleres af den ene procent, som er holdt ude af skiltene i parken, som hylder de 99 % af amerikanerne, som Occupy Wall Street håber at repræsentere. Det er en verden, som vil røvrønde så godt som alle i denne store masse af amerikanere uden samvittighedsnag, skam, eller nu om stunder uden bare plausible benægtelser.

De unge konfronterer en verden, der spiller fallit.

De bor på en planet i krise, og om deres regering igen og igen har svigtet dem, fortjener Wall Street-demonstranterne et lille, forventningsfuldt hurra for deres bestræbelser. De har måske ikke den perfekte størrelse eller form til at være den bevægelse, alle kunne drømme om, men at de er her og, lige nu, siger det hele.

EU's største krise nogensinde – Danmark er helt med

Det er ikke længere de optimistiske budskabers tid om, at 'finanskrisen' er overstået og verdensøkonomien igen er på vej frem. Tværtimod er den globale finansstemning dystre. Mere end tre år inde i krisen er den så dyb som nogensinde. Og Den Europæiske Union har gigantiske problemer

De borgerlige kriserecepter fik i efteråret 2008 regeringer verden over til at gennemføre dramatiske kriseindgreb for at bremse en truende bølge af bank- og finanskrak. Nu er virkningen via disse indgreb ved at fortage sig. Krisen har forvandlet sig til en langvarig og udstrakt depression, som truer med nye recessioner, nye dyk nedad.

Det er allerede tilfældet i Danmark, som var i recession de to første kvartaler af 2011. De første tre bankpakker i Danmark blev suppleret med nr. 4. Og lige lidt hjælper det. Det har været en fiasko i Danmark som i resten af verden. Den globale krise, krisen i USA og Euroland, og i Danmark med, skærpes.

Det gyldne boom

I boomtiden var der ingen grænser for, hvad finanssektoren kunne præstere. 'Vi kan købe hele verden', eller noget af samme mening, erklærede Thor Petersen (V), finansminister i Fogh-regeringen i de 'gode år' 2001-2007. Derefter blev denne dybt ansvarlige politiker formand for det danske folketting.

I denne glade tid ekspanderede Danske Bank og andre storbanker vildt. Danske Bank opkøbte banker i de baltiske lande og Irland, der oplevede et gyldent boom og blev fremhævet som en model for alle EU-lande. Danske Bank har nu opgjort tabet på det irske eventyr til 34 milliarder.

Fra 2008 er der blevet postet milliarder

og atter milliarder dollars, euro og kroner ind i den spekulative finanssektor, som led under de forgiftede lån, ikke mindst på de opskruede boligmarkeder, som de selv var ansvarlige for.

De gyldne spekulanttider var forbi, men de gigantiske profitter blev intakte. Til gengæld blev tabene kollektiviseret. De kapitalistiske stater trådte til med skatteyderpenge for at redde storbankerne, Wall Street og de lokale finanskvartaler. Danske Bank blev lidt ramponeret, men ikke mere end at den fortsat vokser på de mindres bekostning. Det er de små, der får lov til at gå konkurs og opkøbes for en slik. I Danmark er banken med nationens navn *'too big to fail'*.

Men nu er midlerne sluppet op, og en lang række stater er blevet dybt forgældede i bestræbelserne på at redde den spekulative kapital. Det er en af de vigtigste faktorer bag f.eks. den græske, spanske, portugisiske og italienske gældskrise.

EU: Største krise nogensinde

Den 28. september – på 11-års-dagen for det seneste danske nej til euroen ved en folkeafstemning – holdt EU's kommissionsformand Barroso sin årlige tale om unionens tilstand i EU-parlamentet. Det gjorde han dermed for anden gang. I 2010 erklærede han kækt, at EU havde bestået finanskrisens prøve, og at de, som havde forudset unionens endeligt, var blevet modbevist.

I går lød der helt anderledes toner. Nu er krisen så dyb, at der er tale om en 'ild-

dåb for en hel generation', sagde han.

Kommissionsformanden erklærede:

- Vi er i dag konfronteret med den største udfordring, som Den Europæiske Union har stået over for gennem hele sin historie ... Det drejer sig om en finansiel, økonomisk og social

krise. Men også om en tillidskrise. Både over for vores politiske ledere, over for Europa og over for mulighederne for at finde løsninger.

Under krisen er den politisk-økonomiske magt blevet stadig mere centraliseret. Stadig mere magt og stadig flere beføjelser er overført fra EU's medlemslande til unionen. I foråret i form af Europagt+, som Danmark tilsluttede sig, og som man nu vil udvide med nye beføjelser.

Barroso understregede i sin tale, at kommissionen er 'Europas' økonomiske regering, og at eurokrisefonden vil blive så gigantisk, at den vil klare presset ved at understøtte de gældsplagede lande (eller snarere: at sikre afdrag og renter til de banker, ikke mindst tyske og franske, der har lånt til dem). Grækenland vil forblive i euroen, kunne han meddele.

"Nu er det på tide, at den finansielle sektor giver noget tilbage," erklærede Barroso og annoncerede en skat på finansielle transaktioner, der skulle kunne indbringe over 400 milliarder kroner om året til støtte for de gældsplagede lande.

Siden krisens start har bankerne i Euroland fået 35.000 milliarder kroner i støtte og garantier. Afgiften vil udgøre en brøkdel af dette beløb.

EU-parlamentet vedtog samme dag med et lille flertal, at der skal ske en stærkere kontrol med og styring af de enkelte medlemslandes finanslove og budgetter, så de skal sendes til Bruxelles, før de forelægges folketinget og de andre nationale parlamenter.

Der er ingen grund til at tro de løgnagtige unionspolitikere, der nu igen lover, at krisen bliver overvundet. De søger nu med alle midler at redde Unionen, der er truet af fallit, og fortsætte med at polstre banksektoren ved at yde 'støtte' til medlemslande, der som Grækenland er truet af bankerot.

Euroen har været en gigantisk fiasko, og rigtig dyr for de svageste af eurolandene. Finanskrisen ramte umiddelbart og hårdt i de nye EU-lande som de baltiske lande, Ungarn og Rumænien – og derefter har gældskrisen for alvor bredt sig til en hel stribe sydeuropæiske lande, hvis økonomier er relativt svage.

Bankernes redning er blevet betalt med omfattende nedskæringer på de offentlige budgetter, i lønninger, pensioner osv. Derfor har arbejderne, de offentligt ansatte og de unge i alle disse lande gennemført omfattende protester, fra generalstrejker og demonstrationsmarcher til sit-ins og markante aktioner.

Grækerne afviser de nye nedskæringslove, som parlamentet netop har vedtaget, og forlanger, at Grækenland forlader euroen og EU. Det forlyder, at en folkeafstemning herom har været overvejet, men er lagt på hylden. I Island fik befolkningen lov til at tage stilling til, hvordan dette lands gældskrise skulle behandles.

Samtidig har EU's krise store konsekvenser for verdensøkonomien, hvor denne politiske og økonomiske blok er en stor spiller. Håndteringen af krisen har udløst kraftig kritik fra både USA og Kina.

Danmark er med

Som bekendt har VK-regeringen og folketingsflertallet i Danmark fulgt den dikterede kurs. Alle bankpakker er vedtaget som brede forlig, hvor også S/SF/R har været med. Lars Løkke og Claus Hjort Frederiksen har haft samme optimistiske budskaber som Barroso – men undladt at fortælle om krisens dybde både i EU og Danmark.

Danskerne har med et nej til euroen i 1999 (og første gang ved Maastricht-afstemningen i 1992 og igen i 1993) skabt mulighed for, at Danmark kan

bevare økonomisk handlefrihed. Til gengæld er den danske krone bundet til euroen som følge af fastkurspolitikken. Det var Sverige ikke, og det har betydet at den akutte økonomiske krise ved en de facto devaluering blev afløst af et reelt opsving.

Den danske krise har kostet mere end 175.000 industriarbejdspladser og i de sidste år flere titusinder i den offentlige sektor. På trods af erklæringerne om, at krisen var overstået, er den fortsat og bliver værre endnu. Den kommende regering har været med fra starten og vil også fortsætte den mislykkede politik for at redde røven på finanssektoren

på bekostning af 'velfærden' og det store flertal. S/SF/R er unions- og euro-partier og vil arbejde for total dansk integration.

På 11-års-dagen for den seneste euroafstemning offentliggjordes en meningsmåling om danskernes holdning til euroen i dag, lavet af Danmarks Statistik for Danske Bank. Den viser en rekordstor euro-modstand: 50,6 pct. vil stemme nej, 22,5 pct. vil stemme ja. Mere end dobbelt så mange nej som ja! Ved folkeafstemningen i 2000 var der 53,2 pct. til nej-siden og 46,8 til eurotilhængerne.

Unge i protestmarch mod EU

Efter 1.700 kilometers march var de oprørte unge fra Madrid og Barcelona klar til at indtage Bruxelles

Lørdag den 8. oktober nåede de spanske "Indignados", De Oprørte, frem til EU's hovedkvarter, hvor de indleder en uges demonstrationer og aktioner mod den nedskæringspolitik, EU dikterer.

Bevægelsen startede som en protestmarch i Madrid mod arbejdsløshed og nedskæringer. Den spanske ungdomsarbejdsløshed er over 40 procent.

En gruppe besluttede allerede i slutningen af juli at fortsætte marchen for at protestere mod EU's rolle i den nedskæringspolitik, som hærger især de sydeuropæiske lande.

Siden juli har der været grupper til fods fra Madrid, Barcelona og Toulouse. Undervejs er der kommet flere til, så der lørdag ankommer grupper fra Spanien, Frankrig, Holland, Tyskland og England. Der er mellem 30 og 200 deltagere i hver gruppe.

Bevægelsen er inspireret af "det egyptiske forår" og har ikke nogen ledelse eller program. Som en af de franske deltagere, Gael Herbert, forklarer til netsiden Euronews:

- Vi er ikke en politisk bevægelse. Vi har ikke et program, vi konstaterer bare, at kløften mellem vores valgte

repræsentanter og almindelige mennesker vokser og vokser. Folk anerkender ikke deres politikere mere, siger han.

Klar besked til EU-toppen

Et af projekterne undervejs har været at samle forslag og idéer fra "almindelige mennesker", som marchdeltagerne har holdt møder med, på den 1.700 kilometer lange rute.

Forslag, som i løbet af næste uge skal præsenteres for EU-lederne.

- I alle de små landsbyer og byer, vi har passeret i Frankrig, har vi samlet information og forslag fra folk, som vi tager med til EU-kommissionen, forklarer Thierry Le Corff.

Marchen kulminerer med en stor demonstration den 15. oktober, hvor græsrodder over hele verden demonstrerer.

eufagligt.dk (brink)

Læs mere på hjemmesiden 15october.net

Palæstinas rettigheder kan ikke ignoreres

Af Henning Paaske Jensen

Det palæstinensiske folk har ret til en stat og fulde nationale rettigheder

Den palæstinensiske anmodning om fuld anerkendelse som stat i FN nyder massiv støtte blandt verdens befolkninger.

Den palæstinensiske anmodning om anerkendelse af en stat på basis af grænserne fra 1967 og med Østjerusalem som hovedstad blev modtaget med stående ovationer i FN's generalforsamling. Men for Israel synes det næsten, som om en verdenskrig mod dem er ved at bryde ud. Hvad er det, som sætter den zionistiske stat i en sådan affekt?

Israel fik straks støtte af hykleren Obama. Ikke mindst blandt befolkningerne i Mellemøsten står han helt afklædt efter sin afvisning af palæstinensisk anerkendelse. Der kom ikke et ord fra Obamas side om, at Israel er i fuld gang med nye bosættelser og udgør en besættelsesmagt imod al international ret og utallige FN-resolutioner.

Under dække af at være fredsmægler og 'fredsprocesser' har USA været og er garant for, at Israel har kunnet fortsætte og udvide sin ekspansion med stadig nye bosættelser, apartheidveje og kontrolposter. Den amerikanske supermagt har under skiftende præsidenter tilladt en israelsk strategi om et Storisrael, hvor palæstinenserne er 'et problem' i deres eget land og højst kan tildeles kontrollerede bantustan-områder som under apartheidregimet i Sydafrika.

For Israel er den palæstinensiske anmodning om anerkendelse i FN gift under en sådan strategi, fordi det er med til at isolere Israel endnu mere i verdenssamfundet.

Og USA's rolle som 'fredsmægler' er mere end udtømt. Ulven har vogtet får, og Palæstina er blevet ædt bid for bid.

BDS – en global bevægelse

Store dele af den palæstinensiske

befolkning støtter anmodningen om en anerkendt stat uden de store illusioner. Men endelig kommer Palæstina og besættelsen i fokus, så verdenssamfundet ikke kan komme uden om at forholde sig til undertrykkelsen af det palæstinensiske folk. Samtidig er tiltroen til, at der hermed sker store ændringer, ikke store. Det fortæller 60 års erfaringer med stormagters – og i første række USA's, men også EU's – manipulationer og holden hånden over Israel alt for tydeligt.

Men alle kan også se et Israel, som i stadig højere grad i takt med deres aggression og besættelse har sparket sig selv ud i hjørnet. Den betydelige sympati, som Israel har haft i de vestlige lande, er svundet ind sammen med 'fredsprocessens' fallit og de stadigt nye krige, som Israel har udløst.

Den voksende isolation og den internationale protest udtrykkes blandt andet med BDS-bevægelsen *Boycott, Disinvestment and Sanctions* – en boykotbevægelse, som trin for trin udvikles over hele verden for at isolere Israel som apartheidstat og international paria, som i sin tid Sydafrika.

Bevægelsen presser sig frem på trods af mange vestlige regeringer og retsforfølgelse af boykot-aktivister. Den pibler op blandt befolkningerne i verden. Den voksende støtte til palæstinenserne kamp udtrykkes også i international solidaritet i form af frihedsflotiller til Gaza og støtte til Riv Muren Ned-bevægelsen.

Til FN efter fallit

For den palæstinensiske 'selvstyremyndighed' på Vestbredden – nu med Abbas i spidsen – har deltagelsen i fredsforhandlingsparodierne i næsten 20 år betydet, at dens autoritet er undermineret mere og mere. Intet har 'fredsprocessen' kunnet tilbyde den palæsti-

nensiske befolkning, som har set israelsk ekspansion efter ekspansion med nye illegale bosættelser på den besatte Vestbred. Der er nu langt over 300.000 jødiske bosættere, uden at der reelt er løftet et øjenbryn fra USA og EU's side.

Mange palæstinensere håber, at henvendelsen til FN samtidig er afslutningen på de sidste 20 års trækken ved næsen med de såkaldte Oslo-fredsforhandlinger. Den amerikansk styrede 'fredsproces' har aldrig baseret sig på international ret og menneskerettigheder, men været et forum for forsøg på diplomatisk at presse palæstinenserne og fremme et udsalg af deres nationale rettigheder. Efter mange årtier står det klart, at hele dette cirkus har spillet falit.

Det er i den situation, anmodningen til FN kommer. Den er ikke blevet forelagt og ikke et udtryk for forudgående diskussioner blandt de palæstinensiske befrielsesbevægelser. Men de fleste fraktioner er endt med at støtte anmodningen til FN sammenkoblet med krav om, at anmodningen ikke må betyde anerkendelse af et jødisk Israel og opgivelse af flygtningenes ret til tilbagevenden.

Palæstinenserne ret er afgørende

Israels store problem er, at det palæstinensiske spørgsmål baserer sig på international ret. Det burde være åbenlyst, at Israel gennem sanktioner og pres skal tvinges til betingelsesløst at trække sig fra alle de områder, de besatte i 1967, herunder Østjerusalem. Det er et sådant pres, USA og andre stormagter hidtil har forhindret.

Men det bør også fastslås, at heller ikke en palæstinensisk stat på de besatte områder efter 1967 på lidt længere sigt vil kunne tilgodese palæstinenserne nationale rettigheder. Det vil ikke fjerne, at kernen i problemet er zionismen, der har tvunget millioner af palæstinensere i landflygtighed. Zionismen har bibragt en stor del af det palæstinensiske folk et udsigtsløst liv i flygtningelejre og givet palæstinensere i Israel en status som andenrangsborgere.

For overhovedet at overveje reel tildeling af nogle palæstinensiske lommer – som vil være kontrolleret af Israel – kræver Israel og USA, at palæstinenserne anerkender Israel som jødisk.

Det vil i virkeligheden betyde et ja til et racistisk apartheidland, hvor store dele af dets oprindelige indbyggere undertrykkes, fordi de ikke er jøder, og hvor fordrevne palæstinensere ingen ret har til tilbagevenden.

Enhver kraft blandt palæstinenserne, der lader sig presse til eller vover at sælge ud af disse umistelige nationale rettigheder, har ikke lang levetid, men er sikker på at miste enhver folkelig opbakning.

Det måtte Yassir Arafat også erkende, da han til sidst nægtede at skrive under på Camp David-aftalen i 2000, hvor han skulle anerkende Israel som jødisk stat.

- Havde jeg underskrevet dette, havde jeg ikke lang tid igen her på jorden, udtalte han, da han kom hjem.

Men besættelse og apartheid har ikke fremtiden med sig. Tværtimod vil Israels ekspansion med murbyggeri og bosættelser uundgåeligt udløse nye masseprotester, nye intifadaer, som kan antage mange former. De unge palæstinensere inspireres af det arabiske forår og føler sig som en del af det. Samtidig vil Israels fortsatte fremmarch heller ikke kunne undgå at støde på kraftigere modstand i verden. Den internationale solidaritet med palæstinenserne vil tage mere og mere form.

Apartheid i Sydafrika havde ingen fremtid, og det har apartheid i Israel heller ikke.

ØST FOR KANALEN

KVARTERET

2006

*Han kommer vandrende op af bakken
I det gamle arbejderkvarter
Med store skridt og armene godt ud fra kroppen
En mægtig selvfølelse i kroppen
Firmanavnet står på ryggen af hans arbejdstøj*

*I vinduerne sidder de gamle pensionerede arbejdere
Funderer måske lidt over selvbevidstheden de ser
Husker et og andet fra deres egen tid som producerende
Sliddet, sammenholdet, kulden, det evige pres ovenfra
Fornemmer måske stadig at forandring kommer fra egne hænder*

*Kvarteret kaldes nu en ghetto
Men bebos stadig af de samme som før
Nu blot med en lidt mørkere lyd
Vilkårene er de samme som tidligere:
Sælg dig selv eller buk under.*

*Bevidstheden er vigende og under pres
Fællesskabet fra de store pladser savnes
Forståelsen af egne fælles kræfter slumrer*

*Der søges efter en mening
Et lys for enden af tunnelen*

Det var sgu godt at se ham med de store skridt.

Bent
Odense

Genopretningen af kapitalisme i Sovjetunionen (1953-1990)

Arbejderklassen var ikke længere ejer af produktionsmidlerne under Hrustjov-Bresjnev perioden. Kapitalismen blev genoprettet i den periode og ikke først med Mihail Gorbatjov som det vises i denne artikel fra "Bevægelsen for Reorganisering af Grækenlands Kommunistiske Parti 1918-55".

Socialistiske produktionsformer blev udskiftet med kapitalistiske produktionsformer

Det er kendt, at "ligeegyldigt hvilke økonomiske former produktionen tager, forbliver arbejderne og produktionsmidlerne altid dets faktorer", og at "de skal forbindes for at produktion kan finde sted". (K. Marx).

Essensen af disse former i produktionsprocessen, dvs. essensen af produktionsformerne, afgøres af ejerskabsformen. Ejerskabet er det væsentlige og hovedtrækket i produktionsformerne – hvilken social klasse har ejendomsretten til produktionsmidlerne, og hvordan forbindelsen imellem producenterne og produktionsmidlerne realiseres – og det er præcist det, der adskiller de forskellige epoker af social organisering:

"Den særlige måde. forbindelsen realiseres på, adskiller de forskellige økonomiske epokers sociale struktur" (K. Marx): slaveri, feudalistisk, kapitalistisk og socialistisk-kommunistisk system (Ejendomsret er her en historisk-økonomisk, ikke en juridisk, kategori).

Efter den sejrige væbnede Oktoberrevolution og den totale knusning af borgerskabets statsmaskineri, overtog den russiske arbejderklasse den politiske magt, etablerede proletariats diktatur og fortsatte gradvist i løbet af de næste år med alle de nødvendige revolutionære omdannelser i den økonomiske sfære. Socialiseringen af alle pro-

duktionsmidler afskaffede de kapitalistiske produktionsforhold og således skabtes nye socialistisk-kommunistiske produktionsforhold.

Med oprettelsen af proletariats diktatur blev arbejderklassen den herskende klasse i det socialistiske Sovjetunionen - ikke kun politisk, men også økonomisk: den blev ejeren af produktionsmidlerne. Som social klasse besad og kontrollerede man produktionsmidlerne i kraft af proletariats diktatur ledet af det kommunistiske parti:

"Proletariats diktatur vil kun være fuldstændigt, hvis det ledes af et parti, det kommunistiske parti, som ikke deler og ikke kan dele magten med andre partier". (Stalin).

På denne måde blev adskillelsen af de direkte producenter - dvs. arbejderklassen - fra produktionsmidlerne (hvad der er et karakteristisk træk ved

den kapitalistiske produktionsmåde og proletariats diktatur) bragt til ophør - og den historisk sidste form for udbytning, den kapitalistiske, blev elimineret.

Ophævelsen af det kapitalistiske ejerskab (privat - statsligt) til produktionsmidlerne eliminerede den antagonistiske modsætning mellem produktionsskræfter og produktionsforhold.

Til sammenligning resulterede omstyrtningen af proletariats diktatur efter Josef Stalin døde/blev myrdet (marts 1953) og dets udskiftning med det fremvoksende borgerskabs diktatur ikke kun i tabet af magten for arbejderklassen - den var ikke længere den herskende klasse i Hrustjov-Bresjnev perioden - men også i tab af kontrollen over produktionsmidlerne. Arbejderklassen var ikke længere ejere af produktionsmidlerne, som man hidtil kontrollerede som klasse via proletariats diktatur.

Nogle få år senere indrømmede sov-

jetrevisionisterne på Sovjetunionens Kommunistiske Partis 22. Kongres (1961) endog selv, at der efter 1953 hverken var en stat under proletariats diktatur i Sovjet eller et kommunistisk parti, men at de var udskiftet respektive med "Hele folkets stat", dvs. med det nye borgerskabs diktatur, og "Hele folkets parti", dvs. et borgerligt parti af socialdemokratisk type..

Den kendsgerning, at arbejderklassen i Sovjet i Hrustjov-Bresjnev perioden mistede sin historiske rolle som ledende social kraft og desuden blev fjernet permanent fra styringen af økonomien og - derfor - ikke længere var ejer af produktionsmidlerne, afspejles i følgende:

For det første ved omstyrtningen af proletariats diktatur, hvormed arbejderklassen ejede produktionsmidlerne, og dets erstatning af det nye borgerskabs diktatur, dvs. skiftet i statens klassekarakter, der blev omdannet fra proletariats diktatur til "hele folkets stat", dvs. *det nye borgerskabs diktatur*.

For det andet i skiftet i partiets klassekarakter: Fra at være et revolutionært parti, som udtrykte og ledte proletariats diktatur og forsvarede dets interesser, blev detet "hele folkets parti", dvs. *et borgerligt parti af socialdemokratisk type*, der ikke længere blev vejledt af proletariats verdensanskuelse, den revolutionære marxisme, det vil sige af leninismen-stalinismen, men af den borgerlige ideologiske og politiske retning Hrustjov-revisionismen. Dette parti stod i spidsen for de kapitalistiske reformer, som eliminerede socialismen-kommunismen og fremkaldte genoprettningen af de kapitalistiske produktionsforhold.

For det tredje ved tabet af kontrollen over produktionsmidlerne, der følgelig berøvede arbejderklassen muligheden for at "have det afgørende ord" i staten og i økonomien, dvs. over kontrollen og styringen af produktionen.

For det fjerde i de industrielle enheder, hvor kun direktøren, som følge af reformerne i 1965, besluttede, hvad der skulle produceres, bestemte lønnen og derudover hvor mange arbejdere, der

skulle ansættes eller fyres, sådan at arbejderklassen blev en simpel arbejdsstyrke (produktivkraft) som i den traditionelle kapitalisme i de vestlige lande.

For det femte i forhold til tilegnelsen og fordelingen af det samfundsmæssige produkt, som arbejderklassen heller ikke havde den mindste indflydelse på.

Under den kapitalistiske genrejsningsproces var omstyrtelsen af proletarietets diktatur og dets erstatning med "hele folkets stat" uundgåeligt ledsaget af elimineringen af socialistisk-kommunistiske produktionsforhold og deres erstatning med kapitalistiske produktionsforhold. Skiftet i statens klassekarakter var forårsaget af det totale skifte i karakteren af *ejendomsforholdene* - det vigtigste element i produktionsforholdene. Det vil altså sige, at det var forvandlingen fra socialistisk til kapitalistisk ejerskab, der gik forud for forandringen af de øvrige elementer i produktionsforholdene såsom distribution, bytteforhold osv., som også blev omdannet fra socialistisk-kommunistiske til kapitalistiske forhold. Det kunne ikke foregå anderledes, eftersom karakteren og indholdet af ejendommen afhænger af og bestemmes af statens karakter (i dette tilfælde af "hele folkets stat").

Naturligvis var statsejendommen i den sovjetiske økonomi ikke delt op i mindre dele, men den beholdt sin form - af grunde, som det ligger uden for denne artikels omfang at belyse.

Imidlertid var karakteren af denne ejendom radikalt anderledes: Den havde mistet sin socialistisk-kommunistiske karakter, og den blev omdannet til statskapitalistisk ejendom.

Den kapitalistiske karakter af statsvirksomheder og kooperativer

1.1 Statsvirksomheder

I Lenin-Stalin perioden (1917-1953), og især efter opbygningen af det økonomiske fundament for det socialistisk-kommunistiske samfund, bestod statsejendommen i to former for socialistisk-kommunistisk ejendom (statslige og kollektive/kooperative). Det var den

dominerende og mest fremskredne form for ejendom i Sovjetunionens socialistiske økonomi frem til det niveau, hvor den kollektive/kooperative ejendom ville være så stærkt udviklet, at den sluttelig ville blive fusioneret til fælles kommunistisk ejendom i kraft af maskin- og traktorstationerne. De sidstnævnte blev afskaffet af det borgerligt-socialdemokratiske SUKP i 1958, og som konsekvens blev ikke kun sammensmeltningen af disse to ejendoms-

og indretning end statsejendom i de kapitalistiske og revisionistiske lande, der befinder sig i hænderne på det udbytende borgerskab. Det er klart, at borgerlig nationalisering ikke har noget til fælles med socialistiske nationaliseringer af produktionsmidlerne, som gennemføres af det proletariske diktaturs stat og som resulterer i afskaffelsen af den kapitalistiske udbytning.

For så længe kapitalisterne forbliver den herskende klasse, er statsejendom en form for kapitalistisk ejendom, en statsmonopolistisk ejendom, hvor udbytning af arbejderne råder:

"Så længe de besiddende klasser forbliver ved magten, bevirker nationalisering ikke fjernelse af udbytningen, men kun et skifte i dens form" (Fr. Engels), fordi den borgerlige stat stadig er kapitalisternes stat, som forsvaret af det kapitalistiske udbyttersystem.

Sovjetunionens kurs på socialismens og kommunismens vej blev standset, da proletarietets diktatur blev omstyrtet og erstatet af den borgerlige "hele folkets stat", hvilket førte til *arbejderklassens tab af kontrollen over og ejerskabet af de statslige virksomheder*.

Forandringen af statens klassekarakter ændrede radikalt virksomhedernes karakter i den sovjetiske økonomi: fra *socialistiske* blev de omdannet til *kapitalistiske* virksomheder, eftersom det er statens karakter, der bestemmer

karakteren af statsvirksomhederne - i dette tilfælde den borgerlige "hele folkets stat", det vil sige det nye borgerskabs diktatur.

Hrustjov-revisionisternes antimarxistiske påstand om, at socialismen angiveligt blev bevaret i Sovjetunionen efter 1953 takket være statsvirksomhedernes eksistens er grundløs, fordi det netop var den nye stat, borgerskabets "hele folkets stat", der bestemte den *kapitalistiske* karakter af statsvirksomhederne i den periode. Hvis man accepterer denne falske og totalt grundløse påstand, er så er man nødt til at betragte de vestlige kapitalistiske landes statsforetagender som "socialistiske", og betragte selv "den Bismarckske type nationaliserin-

Nikita Hrustjov:
Årets mand i Time Magazine 1953

former annulleret, men deres indhold også radikalt forandret.

Statsvirksomhederne var socialistiske, fordi de udgjorde arbejderklassens kollektive sociale ejendom, som den kontrollerede og styrede gennem proletarietets diktatur under ledelse af det kommunistiske parti. Det var eksistensen af det proletariske diktaturs stat, der bestemte den socialistiske karakter af statsvirksomhederne, da som bekendt statsejendom ikke i sig selv er socialistisk (som følge af at tilhøre staten), men fordi den er i hænderne på den proletariske stat, altså i hænderne på arbejderklassen.

Netop af denne grund har statsejendom under socialismen-kommunismen et fuldstændig modsat socialt indhold

ger” som ’socialistiske’ eller give et socialisme-stempel til ”institutioner som Det kongelige Søhandelselskab eller Den kongelige Porcelænsfabrik” (Fr. Engels: “Anti-Dühring, 1877).

Udover den kendsgerning, at karakteren af statsvirksomheder primært bestemmes af karakteren af den politiske magt, altså af hvilken klasse, som har den politiske magt og den tilsvarende klassestat, afspejles den kapitalistiske karakter af statsvirksomhederne også i, *hvordan* de fungerer og *formålet* med produktionen. Statsvirksomhederne i Hrustjov-perioden var fuldt autonome vareproducenter, der arbejdede på basis af komplet økonomisk selvtilstrækkelighed (=Chosrastschot= rentabel regnskabsføring), der blev styret efter privat-finansielle kriterier (profit-effektivitet) og havde *profit* som deres eksklusive formål. Mere præcist var formålet for statsvirksomhederne maksimeringen af profit, ligesom i den traditionelle kapitalisme i de vestlige lande - og *ikke længere* tilfredsstillelsen af samfundets stadigt voksende behov.

Profitmaksimeringen, der gennemførtes i kraft af prisstigningerne, blev også indrømmet af sovjetrevisionisterne selv:

”Der er virksomheder, hvis direktører ikke kun ser reduktionen af udgifter som kilde til profit, men også en ulovlig fastlæggelse af priser. Virksomhedsledere, som sætter højere priser på deres egne ordrer, og placerer egne privat-forretningsinteresser over samfundets og skader på den måde staten” (Sovjet Science, 8, 1969).

Så efter gennemførelsen af de kapitalistiske reformer endte de store virksomheder i forskellige grene af den sovjetiske økonomi og i de andre revisionistiske lande, der ikke kunne forøge deres profit ved at øge produktionen og sænke omkostningerne, men ved prisstigninger ”efter de kapitalistiske monopolers eksempel” (O. Lange) præcist på det sted, som den verdensberømte polske revisionistiske økonom Oscar Lange korrekt forudsagde allerede i 1957:

”For de store virksomheders vedkommende frygtes det, at de vil indgå

indbyrdes aftaler om at fastsætte høje priser. Hvis det sker, mister virksomheden sin *socialistiske* karakter, og vi har en *monopolsammenslutning*. Enhver virksomhed eller gruppe af virksomheder med en fælles aftale, vil være de facto *ejere af produktionsmidlerne* og ikke bestyrere af det samlede samfundsmæssige produkt og vil søge efter udvinding af maksimal profit ved fastsættelse af priser, der er favorable for dem selv. I så fald ville produktionen ikke tjene den størst mulige gavn for hele samfundet og den drivende pro-

Jimmy Carter og Leonid Bresjnev på forsiden af Time: Topmøde om deling af verden

duktionskraft ville være jagten på *profit* for disse individuelle virksomheder, for deres personale eller for de sammensluttede virksomheder, og *dette vil ikke have noget til fælles med socialismen*” (O. Lange – Vores udhævnninger)

Denne udvikling blev konstateret og åbent bekræftet og indrømmet ifølge offentliggjorte artikler i den revisionistiske presse: ”Vores erfaringer viser en farlig tendens til vilkårlig fastlæggelse af priser.” (Voprosi Ekonomiki. 6, 1970). ”Producenten dikterer priserne... og fastholder ofte en mangel på særlige varer for at øge presset på forbrugerne”. (Ekonomicheskije Nauki, 11, 1971).

Derudover var et af de basale mål med den kapitalistiske reform i 1965 blandt andet i forskellige brancher af Sovjetunionens økonomi at etablere store, monopolistiske virksomheder og komplekser, monopolistiske forbund, som tog form af kombinatorer, truster og karteller, eller som det ofte kaldtes ’et kombinat, en trust’ i ’Forordning om den socialistiske statslige produktionsvirksomhed’ (4. oktober 1965) og siden konstant gentaget i mange andre publikationer («Organizacija Upravljenija Promishlennih Objedihjenijj», p. 16, Kiev 1980), osv

1.2 Kooperativer

Kooperativerne og den kollektive landbrugs ejendom var den anden og mindre avanceret form for socialistisk-kommunistisk økonomi i Sovjetunionen på det socialistiske trin i Lenin-Stalin perioden (1917-1953).

Kooperativer under socialismen er selvfølgelig ikke et nyt fænomen, eftersom de også findes under kapitalismen, hvor de imidlertid har en totalt anden karakter: De repræsenterer her en kapitalistisk form for økonomi, fordi produktionsmidlerne tilhører kapitalisterne, som kontrollerer økonomien og udbytter bønderne, mens de samtidig udgør den *politisk* herskende klasse organiseret i den borgerlige stat: ”I den kapitalistiske stat er kooperativer utvivlsomt kollektive kapitalistiske institutioner”. (Lenin: On Cooperation, 1923).

Hvad der bestemte kooperativernes socialistiske karakter i Lenins og Stalins Sovjet var arbejderklassens herredømme, dvs. eksistensen af proletariats diktatur, hvis stat ejede de basale produktionsmidler. I forbindelse hermed fastslog Lenin:

”Systemet med samarbejdende borgere, som sikrer samfundsmæssigt ejerskab til produktionsmidlerne, er – efter proletariats klassesejr over bourgeoisie - er netop socialismens system” (Lenin: “On Cooperation”, 1923) ”Under vores system adskiller de kooperative virksomheder sig fra de privatkapitalistiske virksomheder, fordi de er kollektive virksomheder, men de

adskiller sig ikke fra socialistiske virksomheder, hvis det land, hvor de findes, og produktionsmidlerne tilhører staten, dvs arbejderklassen." Lenin: "On Cooperation", 1923)

Det element, der bestemmer karakteren (kapitalistisk eller socialistisk) af den kooperativ ejendom, er derfor statens klassekarakter.

Efter den hrustjov-revisionistiske kontrarevolutions sejr og omstyrtningen af proletarietets diktatur og dens erstatning med "hele folkets stat" i Sovjetunionen, mistede arbejderklassen og bønderne magten, mens kooperativerne karakter samtidig ændredes: Fra at være en socialistisk ejendomsform til kapitalistisk. Kooperativerne blev konverteret til en kapitalistisk form for økonomi og opererede også som individuelle, autonome vareproducenter, ligesom statsvirksomhederne på basis af *fuldstændig økonomisk selvtilstrækkelighed* og ledt af privat-kapitalistiske kriterier om profit og effektivitet.

Udover eksistensen af statslig og kooperativ kapitalistisk ejendom i den sovjetiske økonomi banede de kapitalistiske reformer vejen for udviklingen af en *privatkapitalistisk sektor* indenfor landbrug, småindustri, service, i forskellige professioner osv. Ved siden af den statslige/kooperative sektor blev den fremvoksende private sektor en vigtig del af økonomien, takket være finansiell støtte fra staten (love, kredit mv.). Udviklingen af den private sektor var så stærk, at den lille kapitalistiske ejendom formelt blev anerkendt i forskellige artikler i den nye Bresjnev-forfatning (1977). Denne kapitalistiske ejendomsform antog stadig større proportioner, fordi "småproduktion avler kapitalisme og bourgeoisi, konstant, dagligt, time for time, spontant og i masseskala" (Lenin, Collected Works Vol XXV, side 173 og 189).

Den privatkapitalistiske sektor i form af "hjelpehushold for kollektivbønderne" og "arbejdere og funktionærer" - termer, som hrustjovitterne og bresjnevisterne brugte til at skjule de privatkapitalistiske forretninger indenfor landbrug, småindustri og andetsteds - var under konstant udvidelse og udvikling, og kom til at stå for en stadigt større andel af produktionen af landbrugsvarer:

"Ifølge data fra 1970 blev 38 % af

alle grøntsager, 35 % af kødet og 53 % af æggene produceret i sovjetiske hjælpehushold". (Political Economy, bind 5, side 310, Athen 1980). Ifølge Literaturnaja Gazetta (11/5 1977) omfattede den private sektor 3,6 milliarder hektarer dyrkbar land, der producerede 31 % af mejeriprodukterne, 59 % af kartoflerne osv. Omkring midten af 1970'erne var den privatdyrkede jord steget til 7,5 millioner hektarer, der ydede 64 % af kartoflerne, 42 % af kødet, 40 % mælk, 65 % æg, og 20 % uld i den samlede produktion. Hvad der bør bemærkes her er den konstante stigning i omfanget af produktionen fra den privatkapitalistiske sektor på bekostning af produktionen fra kooperativerne.

I forfatningen fra 1977 - *den kapitalistiske genrejsnings forfatning* - blev det på trods af en overflod af socialistisk demagogi formuleret og for første gang lovmæssigt fastslået, at denne periodes 'sovjetstat' ikke var proletarietets diktatur, men den borgerlige "hele folkets stat": det nye borgerskabs diktatur. Dertil blev alle de kapitalistiske reformer fastslået ved lov indbefattet

Kulturnat med Peace Freaks

– En kulturel kampagne for ikke-voldelige konfliktløsninger –

Fredag d. 14. oktober 2011 kl. 19 – 23 i Trøjborg Beboerhus,

Tordenskjoldsgade 31 over gården, 8200 Aarhus N.

Levende musik aftenen igennem ved Ulrik Kamp fra Peace Freaks,

debat med oplæg af fredsaktivisten Tom Paamand,

udstilling og salg af fredsplakater samt Demos' vandreudstilling "særlove - en farlig udvikling".

Caféstemning med lettere servering til rimelige priser.

Gratis entré.

Arrangører: Aldrig Mere Krig, Militærnægterkontoret, Nej Til Krig og Århus mod Krig og Terror.

(artikel 16) de kapitalistiske principper om "virksomhedernes økonomiske autonomi og initiativ" (s. 47), den "økonomiske selvtilstrækkelighed" (s. 48), "profitter, omkostninger og andre økonomiske løftestænger og incitamenter (s.48).

Udover fastlæggelsen af statslig og kooperativ ejendom som *former for kapitalistisk ejendom* i diverse artikler i den nye borgerlige forfatning, blev retten til *former for privatkapitalistisk ejendom* også stadfæstet (artikel 13 og 17) ved brug af fraser som "supplerende landområder", "landområder givet til stats- og kollektiv-landbrug ifølge loven om supplerende hushold for træer og grøntsags-dyrkning (s. 46), "privat arbejdskraft inden for småindustri, landbrug, tjenesteydelser ... og andre former for arbejdsvirksomhed" (s. 48), som ikke kun omfatter små stykker land, men udgør en stor privat sektor i økonomien.

Oversat af Kommunistisk Politik efter netsitet Anasintaxi

Advarsel imod at vidne til hjælp for politiet

Jeg ville indtil i dag have forsvoret, at en sådan advarsel nogen sinde skulle komme i et nyhedsbrev fra mig. Men en far og en mor og deres små børn er i overhængende livsfare her i Danmark. Og jeg ved ikke, hvad jeg ellers skal gøre for at råbe nogen op. Det drejer sig om: Opringning fra en desperat kvinde: Hun og hendes mand og deres tre små børn blev overfaldet i lørdags af tre mænd med baseballkøller (*Ægteparrets rigtige navn og data er oplyst i nyhedsbrev sendt til ministre og MF'ere*). I situationens kaos og panik og jagt lykkedes det vores lille familie at flygte. Denne gang! Endnu en gang! Hvor mange gange endnu?

Jeg kender godt Leila og Farnas. Rigtig godt endda. Jeg kender hvert et lille komma og hvert et punktum i deres forhistorie og siden baggrunden for rockerjagten på den lille familie.

For nogle år siden blev Farnas fra et butiksvindue vidne til et rockeropgør

Larmedemonstrationen foran Integrationsministeriet maj 2009

(skyderier) uden for butikken. Alle i butikken smed sig på gulvet, til skyderierne var forbi. Men på butikkens overvågningskamera kan ses, at Farnas lå, så han kunne kikke ud på gaden. Overvågningskameraet blev naturligt studeret nøje af politiet. Farnas havde bestemt ikke lyst til at vidne og lægge sig ud med rockermiljøet. Men det er strafbart at afslå, og Farnas havde bestemt heller ikke lyst til at blive straffet. Ikke blot straffet – men faktisk sandsynligt opnå

en uformel dødsdom, eller i bedste fald livsvarigt ophold i Sandholmlejren. Farnas er flygtning i Danmark. Og flygtninge i Danmark kan (og skal i mange tilfælde) oven i de straffe, vi alle kan få for et lovbrud, også straffes med udvisning/eller fratagelse af ret til at bo og leve andre steder end i Sandholm, når udvisning erkendes livsfarlig for personen.

Men i Rockersagen var det jo så godt, at Farnas som vidne havde ret til navnebeskyttelse!! Men til trods for store løfter om navnebeskyttelse kom hans navn af en eller anden grund til bandens kendskab. Truslerne begyndte og blev værre. Summa summarum: Farnas blev alligevel tvunget til vidne i retten. Og egentlig var det vel også på anden måde svært at lade være. Farnas er hverken tilhænger af skyderier eller anden kriminalitet.

Over hals og hoved måtte familien siden forlade sin bolig og flytte til den anden ende af landet. Jeg behøver vel ikke at nævne, at til trods for årsagen var flyttehjælpen fra myndighederne begrænset. Og nu står de der så igen. I lørdags blev de overfaldet af tre mænd med baseball-køller. De tør ikke opholde sig i deres hjem. Truslen lyder: Vi skal nok få ram på jer!

Politiet siger, de ikke kan få beskyttelse i hjemmet ud over den alarm, de allerede har. Men fra alarm til politiet kommer, kan de alle være nået at blive slået ihjel. Eneste alternative tilbud: Tag på hver sit krisehjem og bo!!

Så derfor, bliver du nogen sinde ved et uheld vidne – så tænk dig ekstra godt om, har du dit og dine nærmestes liv kært. Det er tilsyneladende umuligt at få bevilget den nødvendige beskyttelse (evt. totalt identitetsskift). – Eller er det kun indvandrerfamilier, der gerne må slås ihjel i Danmark?

Mona Ljungberg

Støttekredsen for flygtninge i fare.
oktober 2011

Bankpakker

***gives uansvarlige og spekulative elementer
i disses ledende kredse, -
som da alt gik godt forbrugte grundkapitalen
og satte mange mennesker dagligdag og
opsparing
i frit fald; - og søreme - dette
liberale og totalt selvstyrende erhverv
tog imod den venlige udstrakte hånd -
nærmere betegnet statsstøtte, -
uden at det har medført kontrol og styring
af deres funktioner og virke - og uden
stop for aktionærernes udbytter.
Sidstnævnte kræver større afkast af deres
investeringer; - og dette krav opfyldes straks;
- for under pengegrisenenes huseren
gælder ordsproget: Noget for noget -
og mere til***

N.B.

Glimt fra en tur til Sisimiut og Ilulissat

16.-30. september 2011

En tur til Grønland har altid stået på min ønskeseddel og da min kusine for tiden arbejder i Sisimiut, blev det til noget nu, mens hun stadig er dér. Der er højt til himlen og meget at skrive om, derfor bliver det her kun til indtryk i stikordsform.

På brættet sælges hvad der fanges lokalt: Rensdyr, hval, moskusokse, havkat, laks, sæl, islom med mere. I weekender og efter arbejdstid er der mange både på fiskeri og på denne årstid tages der fri til rensdyrjagten. I Brugseni og Brugseneraq sælges stort set det samme som i Danmark, men grøntsagerne er færre og dyrere. Tøj af sælskind er temmelig dyrt, 575 kr. for et par sæl luffer ellers er der Stark og Jydsk og tøj, optiker, elektriker mm. og flere supermarkeder, Pisifik, med uden større skiltning.

Husene er bygget direkte på stengrund med fundament af cement, nye huse er godt isoleret. De er røde, gule, grønne og blå og lyser godt op. Oprindeligt viste farverne hvad husene brugtes til, rød var KGH, Kongelig Grønlandsk Handel og gul var offentlige bygninger. Al jord er offentlig, man køber brugsretten til det sted, hvor huse, udhuse, både mv. står. Så der er ingen privat-skilte nogen steder.

I Sisimiut, der er landets næststørste by, er der rigtig mange uddannelsessteder og børne- og ungdomsinstitutioner.

Ilulissat set sydfra

Desværre er der også mange udviklingshæmmede og mange selvmord blandt unge.

Hundene her nord for polarcirklen er rigtige slædehunde, de må ikke udføres eller komme længere sydpå. Om sommeren står de lænket til klipperne på store hundemarker. Kun hvalpe under 5 mdr. går frit omkring. Kommunen sørger for drikkevand, ejerne fodrer, mest med sælkød. Ravnene, som findes i store flokke hér, driller de lænkede hunde og spiser lige uden for deres rækkevidde. Der er rigtig mange slæder, men også snescootere rundt omkring ved huse og hundemarker og et vejskilt med hundeslæde. Slæderne har deres egne spor og de har ubetinget forkørselsret, da de ikke kan standse brat.

Ved Ilulissat ligger Isfjorden, i bunden af fjorden kælver gletcherne og ved udmundingen stiger havbunden brat, så

rigtig mange isbjerge støder på grund her. Vi tog med en lille turistbåd til Egi-glejcheren, hvor man kan komme tæt på. På vejen mødte vi finhvaler, pukkelhvaler, sæler og en havørn. Og ved Egi oplevede vi en meget stor kælvning, den største skipperen havde set! Og de tsunami-bølger, der opstår efterfølgende. Nær standen ved den store isfjord står skilte om at man skal holde sig på afstand netop på grund af disse pludselige store bølger. Ilulissat er også stedet, hvor statsoverhoveder tager til for at se gletchernes tilbagetog ved selvsyn.

I Grønland oplever man nødvendigheden af respekt for naturens kræfter.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Lukket indtil videre
efter oversvømmelse

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

Husk også at tjekke KPnetTV2 Historien om balladen

APK: Enhed mod den blårode nedskæringspolitik

Der er ikke kommet en ny politik med SRSF-regeringen. Der må føres kamp mod det blårode flertal og dets nyliberale politik

I internationale medier som Newsweek tegnes et billede af Thorning-regering som ræverød – i det mindste på papiret. Newsweek kalder Thorning-regeringen 'Europas mest venstreorienterede'. I The Guardian udnævnes Johanne Schmidt-Nielsen til venstresidens nye dronning, der har fået flere personlige stemmer end den nuværende statsminister:

"I en tid, hvor en stor del af det europæiske venstre fortvivler over sin manglende evne til at forvandle den tre-årige finanskrise til valgsucces, er Danmark nu undtagelsen."

Johanne Schmidt-Nielsens første reaktion på det ny regeringsgrundlag var, at Enhedslisten mange steder kunne genkende sig selv i det.

Men nu begynder tømmermændene at melde sig. Den ny regering kommer ikke med en ny politik. Den fortsætter stort set, hvor den udslidte VKO-konstellation slap.

APK nægtede at deltage i det udbredte venstrefløjsbedrageri om, at en Thorning-regering også ville betyde en ny politik til gavn for arbejderne og det store flertal. Pensionsreformen og efterlønsrationaliseringen står fast, dagpengene halveres, de offentlige fyringer fortsætter og Thorning fokuserer på at holde lønnen i ro og sætte arbejdstiden i vejret.

Troels Riis Larsen, talsmand for APK, siger nu, at der ikke er noget at vente på. Der må skabes en bred enhed mod den blårode politik, som nu skal køres igennem:

- Der kommer ingen seriøs ny politik fra det ny folketing og den ny regering. Det må stå klart for alle nu, siger han:

- Tiden er kommet til at trække konsekvensen af det. Og det kan kun være at der ikke skal næres forhåbninger til

det parlamentariske spil, eller illusioner om, at Enhedslistens 12 mandater vil ændre retningen nedad.

Troels Riis Larsen fortsætter

- APK mener, at det blårode flertal ikke skal have fred til at gennemføre og videreføre den reaktionære politik, som folk har forkastet med deres stemmer, i meningsmålinger og i omfattende protester i en lang årrække. Der må skabes en ny bred bevægelse, der vil sætte stop for velfærdsslagtingerne, løftebrudene og den fortsatte krigspolitik. En

bevægelse af alle kræfter, der er seriøse, når de siger der skal en ny politik til og laves et grundlæggende opgør med VKO-tiden. I den sammenhæng er det ligegyldigt om man har støttet en Thorning-regering eller ej.

- Enhedslisten har både en særlig forpligtelse og særlige muligheder for at være med til at bringe en sådan bevægelse til verden. Efter vores mening vil kun en sådan enhed af folkelige bevægelser, faglige og politiske kræfter kunne bremse op for den blårode storm, der hurtigt vil komme.

Verden ifølge Latuff

OccupyWallStreet